

15. АДВЕНТИСТИТЕ ОТ СЕДМИЯ ДЕН ВЯРВАТ...

Чрез КРЪЩЕНИЕТО ние изповядваме вярата си в смъртта и възкресението на Исус Христос, свидетелстваме, че сме умрели за греха и сега целта ни е да живеем по нов начин. Така признаваме Христос като Господ и Спасител, ставаме Негови деца и биваме приети за членове на църквата Му. Кръщението символизира нашето съединяване с Христос, прощаването на греховете ни и приемането ни от Светия Дух. То се извършва чрез потапяне във вода и зависи от потвърждаване на вярата ни в Исус и от доказателство за покаяние от греха ни. Извършва се след обучение в Свещеното писание и приемане на неговите учения. (Рим. 6:1-6; Кол. 2:12, 13; Д.А. 16:30-33; 22:16; 2:38; Мат. 28:19, 20.)

КРЪЩЕНИЕТО

НИАНГУИРА, КОЯТО ЖИВЕЕ-
ЛА В ЦЕНТРАЛНА АФРИКА,
не смятала, че кръщението е
просто само избор. Повече от година
тя внимателно изучавала Библията и
копнеела да стане християнка.

Една вечер споделила със съпру-
га си нещата, които научила. Вбесен,
той извикал: „Не искам такава рели-
гия в моя дом и ако продължиш да
я изучаваш, ще те убия!“ Макар че
била съкрушена, Ниангуира продъл-
жила да изучава Библията и скоро
била готова за кръщение.

Преди да тръгне за кръщението
си, Ниангуира коленичила почтител-
но пред съпруга си и му казала, че
ще се кръсти. Той вдигнал големия
нож за лов и извикал: „Казах ти, че
не искам да бъдеш кръстена! В деня,
в който се кръстиш, ще те убия“.

Но Ниангуира решила да следва
своя Господ. Тръгнала, въпреки че
заплахите на нейния съпруг още зву-
чали в ушите ѝ.

Преди да влезе във водата, тя из-
повядала греховете си и посветила
живота си на своя Спасител, без да
знае дали в същия този ден няма да
положи живота си пред Господ. Мир

изпълнил сърцето ѝ, когато била
кръстена.

Когато се завърнала вкъщи, за-
несла ножа на мъжа си.

– Кръстиха ли те? – попитал
той разярено.

– Да – отговорила Ниангуира
простичко. – Ето ножа.

– Готова ли си да бъдеш убита?

– Да, готова съм.

Удивен от нейната смелост, съ-
пругът ѝ загубил желанието си да я
убие.¹

ВАЖНОСТТА НА КРЪЩЕНИЕТО

Струва ли си човек да рискува
живота си заради кръщението? На-
истина ли Бог изисква да се кръс-
тим? Спасението зависи ли от това,
дали човек е кръстен?

Примерът на Исус. Един ден
Исус напуска дърводелската ра-
ботилница в Назарет, сбогува се
със семейството Си и отива край
Йордан, където братовчед му Йоан
проповядва. Доближавайки се до
него, Исус моли да бъде кръстен.
Удивен, Йоан се опитва да Го разу-
беди с думите: „Аз имам нужда да

бъда кръстен от Теб, а Ти ли идваш при мен?

„Остави ме сега – отговаря Исус, – защото така подобава да изпълним всичко, което е право“ (Мат. 3:13-15).

Исусовото кръщение дава завинаги божествена святост на този обред² (Мат. 3:13-17, срв. Мат. 21:25). Кръщението е един от аспектите на правдата, в която могат да участват всички. Както Христос, Безгрешният, е кръстен, за „да изпълни всичко, което е право“, така и ние, които сме грешници, трябва да направим това.

Исусовата заповег. В края на Своето служене Христос нарежда на учениците: „И така, идете и създавайте ученици измежду всички народи, и ги кръщавайте в името на Отца и Сина, и Светия Дух, като ги учите да пазят всичко, което съм ви заповядал“ (Мат. 28:19-20).

С тази поръчка Исус дава да се разбере ясно, че изисква да се кръстят желаещите да станат част от църквата Му – Неговото духовно царство. Когато чрез служенето на учениците Светият Дух е водил хората към покаяние и приемане на Исус като техен Спасител, те е трябвало да бъдат кръстени в името на триединния Бог. Кръщението им е щяло да покаже, че са влезли в лична връзка с Христос и са се посветили на живот в хармония с принципите на Неговото царство на благодатта. Исус завършва наредбата за кръщението, давайки ни увереност: „И ето, Аз съм с вас през всичките дни до свършека на века“.

След Христовото възнесение учениците прогласяват необходимостта и неотложността на кръщението (Д.А. 2:38; 10:48; 22:16). В отговор на това са кръстени големи множества, които образуват новозаветната църква (Д.А. 2:41, 47; 8:12), които приемат авторитета на Отец, Сина и Светия Дух.

Кръщение и спасение. Христос учи, че „който повярва и се кръсти, ще бъде спасен“ (Марк 16:16). В апостолската църква кръщението следва автоматично след приемането на Христос. То е потвърждение на вярата на новообърнатия (срв. Д.А. 8:12; 16:30-34).

Петър използва духовния опит на Ной по време на потопа, за да илюстрира връзката между кръщение и спасение. В предпотопните времена грехът стига до такива размери, че Бог предупреждава чрез Ной света да се покае или да посрещне унищожението си. Само осем души, които са повярвали, влизат в ковчега и „се избавиха чрез вода“. „Тя в образа на кръщението и сега ви спасява – казва Петър – (не измиването на плътската нечистота, а настоящата молба към Бога на една чиста съвест) чрез възкресението на Исус Христос“ (1 Пет. 3:20, 21).

Петър обяснява, че ние се спасяваме чрез кръщението, както Ной и семейството му са спасени чрез вода. Разбира се, Бог, а не водите, са спасили Ной. По аналогия Христовата кръв отстранява греха от вярващия, а не водата при кръщението. „Но

кръщението, подобно на послушанието (на Ной) при влизането в ковчега, е „настоятелната молба към Бог на една чиста съвест“. Когато човекът чрез Божията сила даде „отговор“, се осъществява спасението, осигурено „чрез възкресението на Исус Христос“.³

Макар че кръщението е жизнено свързано със спасението⁴, то не го гарантира. Павел разглежда изхода на Израел като символично представяне на кръщение⁵: „Желая да знаете, че макар да са били бащите ни всички под облака и всички да са минали през морето, и в облака, и в морето всички да са били кръстени в Моисей, и всички да са яли от същата духовна храна, и всички да са пили от същото духовно питие...“. „Потопен“ от водата – облакът отгоре и водата около тях – народът на Израел е символично кръстен при преминаването си през Червеното море. Но въпреки тази опитност „Бог не благоволи“ към повечето от тях (1 Кор. 10:1-5). И днес кръщението не осигурява автоматично спасение. Духовното преживяване на Израел е записано за „поука за нас, върху които са дошли последните времена. Затова, който мисли, че стои, нека внимава да не падне“ (1 Кор. 10:11, 12).

„ЕДНО КРЪЩЕНИЕ“

Начинът на кръщението в християнския свят има разновидности. Някои прилагат потапяне или топване, други – ръсене или поръсване, а трети – поливане или обливане.

Характерно за единството, което Духът внася в Божията църква, е практикуването на „едно кръщение“ (Еф. 4:5).⁶ Какво значение има в Библията думата „кръщавам“, каква е самата практика и нейното духовно значение?

Значение на думата „кръщавам“. Думата кръщавам идва от гръцкия глагол baptize, който означава потапяне, тъй като произлиза от глагола baptō, означаващ „топям в или под“.⁷ Когато глаголът кръщавам се отнася за водно кръщение, той съдържа идеята за потапяне на човек във вода.⁸

В Новия завет глаголът кръщавам е използван: (1) за да означа водно кръщение (напр. Мат. 3:6; Марк 1:9; Д.А. 2:41); (2) като метафора за Христовото страдание и смърт (Мат. 20:22, 23; Марк 10:38, 39; Лука 12:50); (3) за идването на Светия Дух (Мат. 3:11, Марк 1:8; Лука 3:16; Йоан 1:33; Д.А. 1:5; 11:16) и (4) за ритуалното измиване на ръце (Марк 7:3, 4; Лука 11:38). Тази четвърта употреба означава просто измиване за очистване от церемониална нечистота и не узаконява кръщение чрез поливане.⁹ Писанието използва съществителното „кръщение“ както за водно кръщение, така и за Христовата смърт (Мат. 3:7; 20:22).

Дж. К. Хауърд отбелязва, че Новият завет не предлага „никакво доказателство поръсването някога да е било практикувано от учениците, но всички доказателства сочат за потапянето му въвеждане“.¹⁰

Кръщението В Новия завет.

Случаите на водно кръщение, описани в Новия завет, говорят за потапяне. Четем, че Йоан е кръщавал в реката Йордан (Мат. 3:6, срв. Марк 1:5) и „в Енон, близо до Салим, защото там имаше много вода“ (Йоан 3:23). Само потапянето би изисквало наличие на „много вода“.

Йоан потапява Исус. Той Го кръщава „в Йордан“ и след кръщението Исус „излезе веднага от водата“ (Марк 1:9, 10, срв. Мат. 3:16).¹¹

Апостолската църква също кръщава чрез потапяне. Когато евангелистът Филип кръщава етиопския евнух, двамата „влязоха във водата“ и „излязоха от водата“ (Д.А. 8:38, 39).

Кръщението В историята.

Преди епохата на християнството юдеите кръщават своите прозелити чрез потапяне. Есеите в Кумран следват практиката на потапяне както на членове, така и на новоповярвали.¹²

Доказателства от рисунките в катакомбите и църквите, от мозайките по подове, стени и тавани, от скулптурните релефни изработки и от рисунките в древните ръкописи на Новия завет „категорично свидетелстват за потапянето като нормален начин на кръщение в християнската църква през първите 10-14 столетия.“¹³ Местата за кръщение в древните катедрали, църкви и руини в Северна Африка, Турция, Италия, Франция и други места все още свидетелстват за античността на тази практика.¹⁴

ЗНАЧЕНИЕ НА КРЪЩЕНИЕТО

Значението на кръщението е тясно свързано с начина на извършването му. Алфред Плумър казва: „Само когато кръщението се извърши чрез потапяне, тогава може да се види пълното му значение.“¹⁵

Символ на Христовата смърт и на Възкресението Му.

Както покриването с вода символизира струпване на неприятности и нещастия (Пс. 42:7; 69:2; 124:4, 5), така Исусовото водно кръщение представлява пророческо изпълнение на Неговите страдания, смърт и погребване (Марк 10:38; Лука 12:50), а излизането Му от водата е символ на последвалото възкресение (Рим. 6:3-5).

Кръщението не би имало никакво значение като символ на Христовите мъки, „ако апостолската църква беше практикувала различен от потапянето начин на кръщение“. Ето защо, „най-силният аргумент за кръщение чрез потапяне е теологичният.“¹⁶

Символ на умиране за греха и раждане за Бога.

При кръщението вярващите символично споделят смъртта на нашия Господ. Павел казва: „Или не знаете, че всички ние, които се кръстихме да участваме в Исус Христос, кръстихме се да участваме в смъртта Му? Затова чрез кръщението ние се погребвахме с Него да участваме в смърт, така че както Христос бе възкресен от мъртвите... така и ние да ходим в нов живот“ (Рим. 6:3, 4).

Личните отношения между вярващия и Христос се разкриват чрез изрази като „кръстени в Христос Исус“, „кръстени в Неговата смърт“ и „погребани с Него чрез кръщението“. Хауърд отбелязва: „Чрез символичния акт на кръщението вярващият влиза в смъртта на Христос и в истинския смисъл тази смърт става негово; той участва във възкресението на Христос и това възкресение става негово.“¹⁷ Какво означава участието на вярващия в смъртта на нашия Господ?

1. Мъртви за греха. При кръщението вярващите се съединяват „с Него чрез смърт, подобна на Неговата“ (Христовата) (Рим. 6:5) и са разпънати с Христос (Гал. 2:20). Това означава, че „нашето старо естество беше разпънато с Него, за да се унищожи тялото на греха, за да не робуваме вече на греха. Защото, който е умрял, той е оправдан от греха“ (Рим. 6:6-8).

Вярващите са се отрекли от предишния си начин на живот. Те са мъртви към греха и потвърждават, че „старото премина“ (2 Кор. 5:17), животът им вече е скрит с Христос в Бога. Кръщението символизира разпъване на стария живот. То не е само смърт, но и погребване. Ние сме „погребани с Него в кръщението“ (Кол. 2:12). Както погребението следва смъртта на човека, така, когато вярващият влезе във водния гроб, старият му живот до приемането на Христос бива погребан.

При кръщението вярващите се отричат от света. Послушни на заповедта „Излезте отсред тях и се отделете... не се допирайте до нечисто“ (2 Кор. 6:17), кандидатите изповядват публично, че изоставят служенето на Сатана и приемат Христос в живота си.

Апостолската църква призовава към покаяние и към кръщение (Д.А. 2:38). Така кръщението отбелязва и истинското покаяние. Вярващите умират поради престъпването на закона и получават прощение на греха чрез очистващата кръв на Исус Христос. Церемонията на кръщението е израз на вътрешното очистване – на измиването на греховете, които са били изповядани.

2. Живи за Бог. Силата на Христовото възкресение започва да действа в нашия живот. Тя ни прави способни за нов живот (Рим. 6:4), да бъдем мъртви за греха, „а живи за Бога в Христос Исус“ (Рим. 6:11). Ние свидетелстваме, че единствената надежда за победа над старото естество е в благодатта на възкръсналия Господ, Който ни дава нов духовен живот чрез укрепващата сила на Светия Дух. Новият живот ни издига на по-високо равнище на човешкото преживяване, дава ни нови стойности, стремежи и желания, които се фокусират върху посвещението ни на Исус Христос. Ставаме нови ученици на нашия Спасител, а кръщението е белег на нашето ученичество.

Символ на една заветна връзка. В старозаветни времена обрязването отбелязва заветната връзка между Бог и Авраам (Бит. 17:1-7).

Авраамовият завет има и духовни, и национални аспекти. Обрязването е белег на национална идентичност. Самият Авраам и всички мъже от семейството му на възраст над осем дни е трябвало да бъдат обрязани (Бит. 17:10-14, 25-27). Всеки необрязан мъж е трябвало да бъде „погубен“ от Божия народ поради нарушение на завета (Бит. 17:14).

Това, че заветът е сключен между Бог и Авраам – един възрастен човек – открива духовните му измерения. Обрязването на Авраам отбелязва и потвърждава неговата предишна опитност – оправдание чрез вяра. Обрязването му е „печат на правдата от вярата, която имаше, когато беше необрязан“ (Рим. 4:11).

Но само обрязването не гарантира влизане в истинското духовно измерение на завета. Често Божиите говорители предупреждават, че само плътското обрязване не е достатъчно. „Обрежете кракожието на сърцето си и не бъдете вече твърдоглави“ (Вт. 10:16, срв. 30:6; Йер. 4:4). Тези „необрязаните“, е трябвало да бъдат наказани заедно с неюдеите (Йер. 9:25, 26).

Когато юдеите отказват да приемат Исус като Месия, те нарушават заветните си връзки с Бог, отхвърляйки специалната привилегия да бъдат Негов избран народ (Дан. 9:24-27, вж. гл. 4 на тази книга). Макар че заветът на Бог и Неговите обе-

щания остават същите, Той избира един нов народ. Духовният Израел замества юдейския народ (Гал. 3:27-29; 6:15, 16).

Христовата смърт утвърждава Новия завет. Сега хората влизат в този завет чрез духовно обрязване, приемайки с вяра Исусовата изкупителна смърт. Християните имат „благовестието между необрязаните“ (Гал. 2:7). Новият завет изисква „вътрешната вяра“, а не „външния обред“ на онези, които принадлежат към духовния Израел. Човек може да бъде юдеин само по рождение, но християнин може да бъде само чрез новорождение, „понеже в Христос Исус нито обрязването има някаква сила, нито необрязването, но вяра, която действа чрез любов“ (Гал. 5:6). Това, което има значение, е „обрязване... на сърцето в дух“ (Рим. 2:28, 29).

Кръщението, белег на спасителна връзка с Исус, представлява това духовно обрязване. „В Него бяхте и обрязани с обрязване, извършено не от ръка, а с обрязването, което е от Христос, като съблякохте плътското тяло; погребани с Него в кръщението, в което бяхте и възкресени с Него чрез вяра в действието на Бога, Който Го възкреси от мъртвите“ (Кол. 2:11, 12).

„След като плътското тяло бива отстранено чрез духовното обрязване, извършено от Исус, кръстеният облича Христос и влиза в заветна връзка с Него. В резултат на това той очаква да получи изпълнението на заветните обещания.“¹⁸ „Понеже

всички вие, които сте се кръстили в Христос, с Христос сте се облекли... и ако сте Христови, то сте Авраамово потомство, наследници по обещание" (Гал. 3:27-29). Хората, които влизат в тази заветна връзка, имат Божието уверение: „Аз ще бъда те хен Бог и те ще бъдат Мой народ" (Йер. 31:33).

Символ за посвещаване на служба за Христос. При кръщението Си Исус получава специално изливане на Светия Дух, утвърждаващо Неговото помазване или посвещаване в мисията, която Отец Му е възложил (Мат. 3:13-17; Д.А. 10:38). Тази опитност разкрива, че водното кръщение и кръщението чрез Духа вървят заедно; че кръщение, лишено от приемане на Светия Дух, е непълно.

В апостолската църква изливането на Светия Дух обикновено следва кръщението. Така и днес, когато биваме кръщавани в името на Отец, Сина и Светия Дух, ние биваме предадени, посветени и свързани с трите велики сили и с разпространяването на вечното евангелие.

Светият Дух ни приготвя за тази служба, като очисти сърцата ни от греха. Йоан обявява, че Исус „ще ви кръсти със Святия Дух и с огън" (Мат. 3:11). Исаия открива, че Бог ще очисти Своя народ от нечистотата му „чрез дух, който съди, и чрез дух на изгаряне" (Ис. 4:4). Аз ще „очистя шлака ти... – казва Бог – и ще отделя от теб всеки примес" (Ис. 1:25). За греха „Бог е огън, който по-

глъща" (Евр. 12:29). Светият Дух ще очисти от греха живота на всички, които Му се предадат, поглъщайки греховете им.

След това Светият Дух им дарява Своите дарби. Това са особени божествени способности, получени при кръщението, които дават възможност на вярващия да служи на църквата и да проповядва на други, които още не са приели Исус Христос.¹⁹ Кръщението на Светия Дух дава на ранната църква сила да свидетелства (Д.А. 1:5, 8) и само такова кръщение ще я направи способна да завърши мисията си – да прогласи вечното евангелие на царството (Мат. 24:14; Откр. 14:6).

Символ за влизане в църквата. Като белег на възстановяването или новородението на човека (Йоан 3:3, 5) кръщението отбелязва също и влизането му в Христовото духовно царство.²⁰ Понеже свързва новоповярвалия с Христос, то винаги служи за врата към църквата. Чрез кръщението Господ прибавя нови ученици към вярващите, които са Неговото тяло, църквата (Д.А. 2:41, 47; 1 Кор. 12:13). Тогава те стават членове на Божието семейство. Човек не може да бъде кръстен, без да се присъедини към църковното семейство.

НЕОБХОДИМИ КАЧЕСТВА ЗА КРЪЩЕНИЕ

Писанието сравнява връзката между Христос и Неговата църква с брака. В семейството и двете страни

трябва добре да знаят отговорностите и задълженията си. Желаетелите да се кръстят следва да разкрият в живота си вяра, покаяние и плодове на покаянието, както и разбиране за значението на кръщението и произтичащата от него духовна връзка.²¹

Вяра. Едно от предварителните условия за кръщение е вяра в Исусовата изкупителна жертва като единствено средство за спасение от греха. Христос казва: „Който повярва и се кръсти, ще бъде спасен“ (Марк 16:16). В апостолската църква са кръщавани тези, които вярват в евангелието (Д.А. 8:12, 36, 37; 18:8).

Тъй като „вярата е от слушане, а слушането – от Христовото слово“ (Рим. 10:17), обучаването е съществена част от подготовката за кръщение. Христовата велика поръчка потвърждава важността на това обучение: „И така, идете и създавайте ученици измежду всички народи, и ги кръщавайте в името на Отца и Сина, и Святия Дух, като ги учите да пазят всичко, което съм ви заповядал“ (Мат. 28:19,20). Да стане човек ученик, означава да е научен да пази всичко.

Покаяние. „Покайте се – казва Петър – и всеки от вас нека се кръсти“ (Д.А. 2:38). Изучаването на Божието слово води не само до вяра, но и до покаяние и обръщане. В отговор на Божия призив хората виждат падналото си състояние, признават греховността си, предават се на Бога, покаяват се за греха си, приемат из-

куплението на Христос и се посвещават на нов живот с Него. Без обръщане те не могат да влязат в лична връзка с Исус Христос. Само чрез покаяние могат да преживеят смърт към греха – предварителното условие за кръщение.

Плодовете на покаянието. Желаетелите да се кръстят трябва да изповядат вяра и да са преживели покаяние. Но докато не принесат „плодове, достойни за покаяние“ (Мат. 3:8), те не са отговорили на библейските изисквания за кръщение. Техният живот трябва да изяснява посвещението им към истината, както е в Исус, и да изразява любовта им към Бог чрез послушание на заповедите Му. Приготвяйки се за кръщение, те трябва да изоставят грешните си вярвания и обичаи. Плодовете на Духа, изявени в живота им, ще открият, че Бог пребивава в тях и те в Него (Йоан 15:1-8). Докато не дадат свидетелство за връзката си с Христос, те не са готови да се присъединят към църквата.²²

Изпитване на кандидатите. Да стане човек църковен член, означава да предприеме важна духовна стъпка. Това не е просто записване на името в някаква книга. Тези, които извършват ритуала, са отговорни да определят готовността на кандидатите за кръщение. Нека да се уверят дали кандидатът разбира църковните принципи, дали дава доказателства за новородение и радост в Господ Исус.²³

Но да внимават да не съдят мотивите на онези, които желаят да се кръстят. „Когато човек се обяви за кандидат за църковно членство, трябва да изпитаме плода на живота му и да оставим отговорността за мотивите му на самия него.“²⁴

Някои биват погребани живи във водата при кръщението. Но тяхното „аз“ не умира и те не получават нов живот в Христос. Хората, които са се присъединили към църквата по този начин, са донесли със себе си семена на слабост и отстъпление. Тяхното неосветено влияние обърква хората вътре и вън от църквата и излага на опасност нейното свидетелство.

Трябва ли бебета и деца да бъдат кръщавани? Кръщението включва нови вярващи в църквата „родени отново“. Тяхното обръщане ги е направило достойни за кръщение и за църковно членство. Включването става при „новорождението“, не при „раждането на бебе“. Ето защо са кръщавани вярващи „мъже и жени“ (Д.А. 8:12, 13, 29-38; 9:17, 18; 1 Кор. 1:14). „Никъде в Новия завет – признава Карл Барт – не е допуснато или наредено кръщение на бебе.“²⁵ Г. Р. Бисли - Мъри изповядва: „Аз не съм в състояние да разпозная в кръщението на бебе кръщението на Новозаветната църква.“²⁶

Тъй като бебетата и малките деца не могат да преживеят обръщане, те не отговарят на условията за кръщение. Означава ли това, че са изключени от обществото на Новия завет? Разбира се, че не! Исус не ги изключ-

ва от Своето царство на благодат. „Оставете дечицата и не ги възпирайте да дойдат при Мен – казва Той, – защото на такива е небесното царство“ (Мат. 19:14, 15). Вярващите родители изпълняват жизненоважна роля да насочват своите деца към връзка с Христос, която в крайна сметка да ги доведе до кръщение.

Исус отговаря положително на майките, довели децата си при Него да ги благослови. Този епизод говори за практиката да се посвещават деца. За тази служба родителите довеждат децата си в църквата, за да ги представят или посветят на Бога.

На каква възраст би следвало човек да бъде готов за кръщение? Хората трябва да бъдат кръщавани, ако: (1) са достатъчно възрастни, за да разбират значението на кръщението; (2) ако са се предали на Христос и са се обърнали; (3) ако разбират основните принципи на християнството и (4) ако разбират значението на църковното членство. Едно лице поставя спасението си в опасност само когато то е способно да дава отчет за делата си и след като отхвърли влиянието на Светия Дух.

Тъй като отделните хора се различават по своята духовна зрелост във всяка възраст, някои са готови за кръщение по-рано от други. Така че не можем да определим минимална възраст за кръщение. Когато родителите се съгласят децата им да бъдат кръстени в ранна възраст, трябва да поемат и отговорността за духовното израстване и развитие на характера им.

ПЛОДЪТ НА КРЪЩЕНИЕТО

Превъзходният плод, който кръщението дава, е живот за Христос. Целите и стремежите имат за център Христос, а не собствената личност. „И така, ако сте били възкресени заедно с Христос, търсете това, което е горе, където седи Христос отдясно на Бога. Мислете за горното, а не за земното“ (Кол. 3:1, 2). Кръщението не е достигане на най-високия достъпен за християнина връх. Чрез духовен растеж ние усвояваме християнски добродетели, които следва да бъдат използвани в служба за другите според Божия план за умножаване: „Благодат и мир да ви се умножи чрез познаването на Бога и на Исус, нашия Господ“ (2 Пет. 1:2). Като оставаме верни на нашия кръщелен обет, Отец, Сина и Светия Дух, в Чие то име сме се кръстили, гарантират, че имаме достъп до Божествена сила, която да ни помага във всеки спешен случай в живота ни след кръщението.

Вторият плод е живот за Христовата църква. Ние вече не сме отделни изолирани личности; станали сме членове на Христовата църква. Като живи камъни изграждаме Божия храм (1 Пет. 2:2-5). Ние поддържаме особена връзка с Христос, Главата

на църквата, от Когото всекидневно получаваме благодат за растеж и развитие в любов (Еф. 4:15). Поемаме отговорности в обществото на завета, а останалите членове носят отговорност за новопокръстените (1 Кор. 12:12-26). За тяхно собствено добро, както и за доброто на църквата, новите членове трябва да бъдат включени в живот на поклонение, молитва и служба от любов (Еф. 4:12).

Крайният плод е живот в света и за света. Вярно е, че ние, които сме били кръстени, имаме гражданство на небесата (Фил. 3:20). Но ние сме били призвани да излезем от света, за да бъдем обучени в Христовото тяло и после да се върнем в света като слуги, участващи в Христовото спасително служене. Истинските ученици не трябва да се оттеглят от света в църквата. Ние сме родени в Христовото царство като мисионери. Верността към нашия завет при кръщението включва водене на други в царството на благодатта.²⁷

Днес Бог с нетърпение чака да ни даде изобилния живот, който така милостиво е осигурил. „И сега защо се бавиш? Стани, кръсти се и се умий от греховете си, и призови Неговото име“ (Д.А. 22:16).

Бележки

1. S. M. Samuel, „A Brave African Wife“; Review and Herald, February 14, 1963, p. 19.
2. Обредът е установен символичен религиозен ритуал или спазване, изтъкващ централните истини на Евангелието и представляващ универсално и постоянно задължение. Христос предписва два обряда – кръщението и Господната вечеря. Обредът не е тайнство в смисъл *opus operatum* – акт, който сам по себе си придава благодат и поражда спасение. Кръщението и Господната вечеря са тайнства само в смисъла *sacramentum* – клетва-

та, с която римските войници са се заклевали да се подчиняват на командира си дори до смърт. Тези обреди включват обещание за пълна вярност на Христос. Вж. Strong, *Systematic Theology* (Philadelphia, PA: Judson Press, 1954), p. 930; „Baptism”; SDA Encyclopedia, rev. ed., pp. 128, 129.

3. Jemison, *Christian Beliefs*, p. 244.

4. „Още от самото начало адвентистите от седмия ден в съгласие с протестантското си наследство отхвърлят всички възгледи за кръщението *opus operatum*, т. е., акт, който сам по себе си придава благодат и поражда спасение” („Baptism”; SDA Encyclopedia, rev. ed., p. 128).

5. SDA Bible Commentary, rev. ed., vol. 6, p. 740.

6. Понякога хората, които са преживели кръщение чрез потапяне, имат убеждението, че трябва да се кръстят отново. Това желание противоречи ли на твърдението на Павел, че има само „едно кръщение”? (Еф. 4:5). Практиката на Павел разкрива, че противоречие няма. При едно посещение в Ефес той среща няколко ученици, които са били кръстени от Йоан Кръстител. Те преживели покаяние и изразили вярата си в идващия Месия (Д.А. 19:1-5).

Тези ученици нямали ясно разбиране за евангелието. „Когато били кръстени от Йоан, те поддържали сериозни грешки. Но с по-ясната светлина приемат радостно Христос като свой Изкупител и с тази стъпка напред идва и промяната в техните задължения. Когато приемат по-чистата вяра, настъпва и съответната промяна в техния живот и характер. Като белег на тази промяна и като признание на вярата им в Христос те биват кръстени отново в името на Исус.”

„Мнозина искрени последователи на Христос имат подобно преживяване. По-ясното разбиране на Божията воля поставя човека в нова връзка с Него. Разкриват се нови задължения. На много от нещата, които до този момент са изглеждали невинни или дори похвални, сега се гледа като на греховни... Предишното кръщение вече не го задоволява. Той гледа на себе си като на грешник, осъден от закона на Бог. Преживял е отново смърт за греха и желае отново да се погребее с Христос чрез кръщение, за да може след това да ходи в нов живот. Подобен курс е в хармония с примера на Павел, който е кръщавал обърналите се евреи. Този случай е записан от Светия Дух като поучителен урок за църквата” (White, *Sketches From the Life of Paul* [Battle Creek, MI: Review and Herald, 1883], pp. 132, 133; вж. също *Seventh-day Adventist Church Manual* [Washington, D. C.: General Conference of Seventh-day Adventists, 1986] rev. ed., p. 50; White, *Evangelism*, pp. 372-375).

Писанието не казва нищо, което би отрекло повторното кръщение на хора, нарушили своя завет с Бог чрез тежък грях или отстъпничество и след това преживели отново обръщане и желание за подновяване на своя завет (вж. *Seventh-day Adventist Church Manual*, pp. 51, 162; White, *Evangelism*, p. 375).

7. Вж. Albrecht Oepke, „Bapto, Baptizo” in *Theological Dictionary of the New Testament*, ed. Gerhard Kittel, trans. Geoffrey W. Bromiley (Grand Rapids: Wm. B. Eerdmans Publ. Co., 1964), vol. 1, p. 529. Вайн отбелязва, че *bapto* „се е използвало сред гърците, за да обозначи боядисване на дреха или изваждане на вода чрез потапяне на съд в нея и пр.” (W. E. Vine, *An Expository Dictionary of Biblical Words* [New York, NY: Thomas Nelson, 1985], p. 50). „Да потопя” се среща три пъти в Новия завет, като във всеки един от случаите отразява смисъла на „пълно потапяне.” В притчата за богатата и бедния Лазар богатият моли Авраам да позволи на Лазар да потопи върха на пръста си в студена вода и да занесе капка, за да намокри езика му (Лука 16:24). В нощта преди разпятието Исус посочва кой е предателят Мухе, като натопява зальк хляб и го подава на Юда (Йоан 13:26). И когато Йоан във видение

вижда Исус да язди като командир на небесните армии, дрехата на Исус изглежда в очите на Йоан като потопена в кръв (Откр. 19:13)

8. George E. Rice, „Baptism: Union With Christ”; Ministry, May 1982, p. 20.

9. Вж. Albrecht Oepke, „Bapto, Baptizo”; in Theological Dictionary of the New Testament, vol. 1, p. 535. Цит. Arndt and Gingrich, Greek-English Lexicon of the New Testament, p. 131.

10. J.K. Howard, New Testament Baptism (London: Pickering & Inglis Ltd., 1970), p. 48.

11. Курсивът е на автора.

12. Matthew Black, The Scrolls and Christian Origins (New York: Charles Scribner's Sons, 1961), pp. 96-98. Вж. „Baptism”; SDA Bible Dictionary, rev. ed., pp. 118, 119.

13. G.E. Rice, „Baptism in the Early Church”; Ministry, March 1981, p. 22. Cf.

Henry F. Brown, Baptism Through the Centuries (Mountain View, CA: Pacific Press, 1965); William L. Lampkin, A History of Immersion (Nashville: Broadman Press, 1962); Wolfred N. Cotte, The Archeology of Baptism (London: Yates and Alexander, 1876).

14. Brown, Baptism Through the Centuries, pp. 49-90.

15. Alfred Plummer, A Critical and Exegetical Commentary on the Gospel According to S. Luke, The International Critical Commentary, ed., Samuel R. Driver, et al., 5th ed. (Edinburgh: T. & T. Clark, 1981 reprint), p. 88.

16. „Baptism”; SDA Encyclopedia, rev. ed., p. 128.

17. Howard, New Testament Baptism, p. 69.

18. G.E. Rice, „Baptism: Union With Christ”; Ministry, May 1982, p. 21.

19. Gottfried Oosterwal, „Every Member a Minister? From Baptism to a Theological Base”; Ministry, Feb. 1980, pp. 4-7. Вж. също Rex D. Edwards, „Baptism as Ordination”; Ministry, Aug. 1983, pp. 4-6.

20. White in SDA Bible Commentary, rev. ed., vol. 6, p. 1075.

21. Ако се изискват никакви необходими качества за кръщението, как някой може да се „кръсти за мъртвите”? Следното тълкувание запазва хармонията на библийската вест.

В 1 Кор. гл. 15 Павел подчертава важноста на възкресението и отхвърля идеята, че няма възкресение. Той показва, че ако няма възкресение, вярата на вярващия е напразна и безплодна (1 Кор. 15:14, 17). В същия ход на мисли той изтъква: „Иначе какво ще правят тези, които се кръщават заради мъртвите? Ако мъртвите изобщо не се възкресяват, защо се кръщават заради тях?” (1 Кор. 15:29).

Някои тълкували израза „кръщение заради мъртвите” като препратка към заместващото кръщение от страна на вярващите в полза на някой мъртъв човек. В светлината на библийските изисквания за кръщение няма как да подкрепим подобен възглед. У. Робертсън Никол посочва, че Павел има предвид „нормалната опитност, при която смъртта на християните води до обръщането на опечалените, които, в първия случай, „заради мъртвия” (починалия, обичан човек) и в надеждата си да бъдат отново заедно с него се обръщат към Христос”: Павел описва, че подобни новоповярвали се „кръщават заради мъртвите”. „Надеждата от бъдещото благословение, към която се прибавят семейните чувства и приятелство, е била един от най-силните фактори при ранното разпространение на християнството” (W. Robertson Nicoll, ed. The Expositor's Greek Testament [Grand Rapids, MI: Wm. B Eerdmans, 1956], vol. 2, p. 931. М. Рейдър посочва, че предлогът „заради” [hyper на гр. ез.] в израза „заради мъртвите” е предлог за намерение. Това означава, че кръщението е било „в полза на” или „заради мъртвите” с цел да се съберат с починалите християнски роднини при възкресението” [M. Raeder, „Vikariat staupe in 1 Kor. 15:29” Zeitschrift für die Neutestamentlich Wissenschaft, 45 (1955), pp. 258-260, цитирано от Harold Riesenfeld, „Hyper”; Theological Dictionary of the New Testament, vol. 8, p. 513-. Cf. Howard, New Testament Baptism,

pp. 108, 109).

Хауърд твърди, че в контекста си Павловият аргумент от 1 Кор. 15:29 гласи: „Ако Христос не е възкръснал, тези, които са умрели „в Христос“, са погинали и без надежда, а ние ставаме безнадеждни и окаяни, особено тези, които са влезли в християнската общност и са се кръстили заради онези, които са умрели в Христос, надявайки се отново да бъдат с тях“ (Howard, „Baptism for the Dead“; A Study of 1 Corinthians 15:29, „Evangelical Quarterly“; ed. F. F. Bruce [Exeter, Eng.: Paternoster Press], July – September, 1965, p. 141).

22. Цит. Damsteegt, „Reaping the Harvest“; Adventist Review, October 22, 1987, p. 15.

23. Вж. SDA Church Manual, p. 41.

24. White, Evangelism, p. 313.

25. Karl Barth, Church Dogmatics, trans. G. W. Bromiley (Edinburgh: T. & Clark, 1969), vol. 4/4, p. 179.

26. G. R. Beasley-Murray, Baptism in the New Testament (Grand Rapids, MI: Wm. B. Eerdmans, 1973), p. 392.

27. Вж. Edwards, „Baptism“.

